

кость въ обноснитѣ, заинтересува ученицитѣ чрезъ устенъ разказъ и имъ запечели симпатията. Хвана дори да се появява добродушна усмивка по студеното му лице, което дошло изпито и бледно, доби здравъ руменъ цвѣтъ и взе бързо да пълнѣе и да се гои.

Даже хвана да бие.

И какъ биеше! Пръчката падаше възъ месата като топоръ възъ дървото. Той употребяваше възклицанията: „ну“ и „дуракъ!“ — думи на които значението тогава не разбирахме.

Но това само въ минути на гнѣвни пламвания. Повечето време даскалъ Партений бѣше добъръ. Обичаше да се отбива отъ урока и увлѣкателно ни разказваше сцени отъ студентския си животъ, за Русия, за рускитѣ нрави, излагаше ни съдържанието на Шекспировитѣ драми: Царь Лиръ и Макбетъ, на Ромео и Юлия. Въпрѣки загорскитѣ удари той ни декламираше съ чувство стихотворения отъ Державина, Ломоносова и Хомякова. Тогава той се запалваше и махаше съ ржка изъ въздуха. Ние за пръвъ пжтъ слушахме руски стихове. Тѣхната музика омайваше слуха ми и сърдцето ми. Дотогава азъ бѣхъ само чель Славейковитѣ пѣсни, които знаехъ наустъ, но страстно обичахъ бунтовнитѣ и народнитѣ. Но да се опитамъ да пиша и азъ стихове — тая мисль бѣше далеко сто хиляди морски мили отъ мене!

Той въведе и руски езикъ, който преподаваше умѣло; после френския, който никакъ не знаеше. Помня, че femte той изговаряше femъ, така и ние я научихме.

Идѣха често епитропитѣ на преподаване. Даскалъ Партений, въ желанието си да имъ не дотег-